

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

BONA ASSISTENTIA s.r.o., IČ: 036 61 750
se sídlem Dlouhá 705/16, Staré Město, Praha 1,
zastoupená JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Dlouhá 705/16,

proti
žalovanému

Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č.j. MPSV-2019/176514-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 10. 2019, č.j. MPSV-2019/176514-421/1, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11. 228,- Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Sedláčka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil II. výrok rozhodnutí Úřadu práce České republiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 6. 2019, č. j. ABA-T-665/2019, kterým správní orgán I. stupně podle § 78a odst. 3 a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neposkytl žalobkyni příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2019 ve výši 163.498,50 Kč. Výrokem I. byl žalobkyni poskytnut příspěvek na podporu osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce ve výši 744.095,- Kč.
2. Žalobkyně požádala dne 25. 4. 2019 správní orgán I. stupně o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 1. čtvrtletí roku 2019. Žalobkyně v žádosti požadovala příspěvek dle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve výši 552.995,25 Kč, zvýšený příspěvek dle § 78a odst. 3 téhož zákona ve výši 267.597,50 Kč a paušální částku ve výši 87.000,- Kč. Zároveň specifikovala, že zvýšené správní náklady činily 26.100,- Kč, náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů činily 195.897,90 Kč a náklady na dopravu činily 45.599,60 Kč.
3. V odůvodnění žalovaný uvedl, že není možné uznat náklady vynaložené na zpracování mezd osob se zdravotním postižením ve výši 26.100,- Kč, neboť tyto náklady nebyly doloženy a prokázány. Dále že nelze poskytnout zvýšení příspěvku na mzdové náklady provozního zaměstnance Ing. V. ve výši 114.570,- Kč, jelikož s ohledem na to, že tento byl i jediným jednatelem žalobkyně nebyla splněna podmínka pracovněprávního vztahu (chybí znak podřízenosti a nadřízenosti), a na mzdové náklady J. H. ve výši 22.828,50 Kč, neboť z popisu pracovní činnosti personální asistentky nevyplývá, že by fyzicky pomáhala osobám se zdravotním postižením.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně v žalobě uvádí, že v rámci žádosti byla uplatňována náhrada výdajů na vedení mzdové agendy osob se zdravotním postižením společností BLAŽEK PRAHA a.s.. Dle obsahu faktury č. 19/05/0032 tato společnost účtovala za vedení a zpracování mzdové agendy jednoho zaměstnance bez zdravotního omezení částku 150,- Kč a za zaměstnance se zdravotním postižením částku 450,- Kč, tj. o 300 Kč více, jak doložila fakturu č. 19/05/0015 a smlouvou ze dne 31. 7. 2018. Žalobkyně přitom žádala o náhradu nákladů rovnající se tomuto rozdílu. Zvýšené náklady na osoby se zdravotním postižením jsou odůvodněny zvýšenou náročností vedení mzdové a související agendy, nadto žalobkyně není oprávněna rozporovat částku účtovanou dodavatelskou společností, která je cenou obvyklou na trhu. Žalobkyně o náhradu identických nákladů žádala již za 3. čtvrtletí 2018 a její žádosti bylo rozhodnutím ze dne 11. 7. 2019, č.j. ABA-T-1691/2018 vyhověno. Napadené rozhodnutí proto porušuje zásadu předvídatelnosti práva a právní jistoty a není v souladu s informacemi obsaženými na internetových stránkách žalovaného.
5. Žalobkyně dále upozornila, že dle Informace Ministerstva práce a sociálních věcí pro zaměstnavatele /žadatele o podporu v podobě nástrojů na podporu zaměstnávání osob se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zdravotním postižením upravených zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též jen „Informace“), která je k dispozici na internetových stránkách žalovaného, jednoznačně vyplývá, že z hlediska prokazování zvýšených nákladů provozních zaměstnanců žadatele o příspěvek dle § 78a odst. 12 zákona v případě, že je pracovní asistence (zde vedení mzdové agendy ze strany společnosti BLAŽEK PRAHA a.s.) nakupována jako služba, je zcela dostatečné, když žadatel tyto zvýšené náklady „doloží smlouvou, kterou o poskytování pracovní asistence uzavřel s dodavatelem této služby [a] daňový doklad a doklad prokazující úhradu této služby (tj. výpis z účtu nebo výdajový pokladní doklad v případě, že je služba hrazena v hotovosti)“

6. Povinnost předložit rozpis konkrétních činností při zpracování mezd nevyplývá ze žádných právních předpisů ani pokynů a žalobkyně nemá vliv na cenové podmínky poskytnuté služby. Tato služba je poskytována ze své podstaty měsíčně, proto zvýšené náklady vznikají každý měsíc. Z předložených dokladů je zcela zřejmé, že tyto náklady by nevznikly, pokud by nezaměstnával zaměstnance se zdravotním postižením. A žalobkyně nikterak nepřekročila hranici, do níž lze žádat o zvýšené náklady žádat.
7. Ohledně nesprávnosti závěrů o neplatnosti pracovní smlouvy pana Ing. V. žalobkyně uvádí, že správní orgány zjevně vycházely ze závěrů týkajících se tzv. souběhu funkcí, které byly dnes již překonány (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. III. ÚS 669/17-1). Rovněž není správný závěr, že v řešeném případě nebyly naplněny podmínky pracovněprávního vztahu, neboť dle judikatury Ústavního soudu (nálezy ze dne 13. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 190/15) mohou být režimu zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), na základě vůle stran podřízeny i jiné právní vztahy, které se netýkají výkonu závislé práce. Ing. V. proto mohl vykonávat na základě pracovní smlouvy závislou práci pro žalobkyni jakožto svého zaměstnavatele. Dle žalobkyně žalovaný zaměňuje pozici pana V. jakožto jednatele s jeho pozicí provozního zaměstnance, neboť žalobkyně žádala o náhradu nákladů na činnost vykonávanou na základě pracovní smlouvy, nikoliv z pozice jednatele. Žalovaný se proto zcela mimoběžně zabývá otázkou, zda je možné vykonávat funkci statutárního orgánu v režimu zákoníku práce.
8. Žalobkyně zdůraznila, že přípustnost souběhu funkce jednatele společnosti a jejího zaměstnance je aprobevována judikaturou Nejvyššího i Ústavního soudu. Žalovaný se naproti tomu dovolává rozsudků Nejvyšších soudů, které jsou již překonány (ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3631/20105) nebo nejsou přílehlavé (ze dne 14. 1. 2016, č.j. 4 Ads 246/2015-37. Žalobkyně odkazuje mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017-42, dle něhož souběh funkcí nezakládá neplatnost pracovní smlouvy, ale vždy je třeba zkoumat, zda je v konkrétním případě dán střet zájmů mezi společnostmi a jejím jednatelem jakožto zaměstnancem.
9. Žalobkyně dále napadla nesprávnost závěru o nesplnění podmínek pro poskytnutí zvýšení příspěvku dle § 78a odst. 3 zákona na mzdové náklady provozního zaměstnance J. H., že uznatelné mzdové náklady, jsou takové náklady mzdového zaměstnance, který má v popisu pracovní činnosti „pomoc zaměstnancům se zdravotním postižením s určitými úkony, které vzhledem ke svému postižení tito vykonávat nemohou“, přičemž se má jednat především o „fyzickou pomoc těmto zaměstnancům“.
10. Naopak, optikou ustanovení § 78a odst. 12 písm. b) bod č. 1 zákona lze jednoznačně dovodit, že relevantními mzdovými náklady pro poskytnutí zvýšení příspěvku dle zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

mají být mzdové náklady těch provozních zaměstnanců, kteří jsou v základním pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli (v případě paní H. splněno), a to v rozsahu odpovídajícím počtu hodin odpracovaných při pomoci zaměstnancům, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, tj. obecně při jakémkoliv usnadňování výkonu práce osobám (zaměstnancům) se zdravotním postižením.

11. Pracovní činnosti paní H., vymezené její pracovní smlouvou (resp. přílohou č. 1 k předmětné pracovní smlouvě), jako ji zajištění BOZP u zaměstnanců OZP, motivace a řešení problémů výkonnosti zaměstnanců OZP, vytváření personálního plánování zaměstnanců OZP, personální controlling zaměstnanců OZP či obecný výkon práce na pozici personálního asistenta (srov. čl. II. odst. 1 předmětné pracovní smlouvy zcela jistě souvisí s pomocí zaměstnanců OZP a tedy je v souladu se zákonnými podmínkami pro přiznání nároku na nadepsaný příspěvek dle zákona.
12. V neposlední řadě žalobkyně namítá porušení základních zásad legality a zásad správního řízení, neboť napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě objektivně zjištěného skutkového stavu. Dále správní orgány porušily zásadu předvídatelnosti práva a právní jistoty, neboť rozhodnutím ze dne 11. 1. 2019, č. j. ABA-T-1691/2018 a ze dne 14. 3. 2019, č. j. ABA-T-180/2019, přiznaly žalobkyni příspěvek, ačkoliv byl skutkový stav zcela shodný. Správní orgány obou stupňů se v rámci rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí ÚP dále dopustily porušení zásady zákazu zneužití správního uvážení a porušení zásady zákazu libovůle.
13. Konečně žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí úřadu práce a jejich závěry jsou na mnoha místech buď pouze paušálně odůvodněny, či odůvodnění jako takové zcela absentuje.
14. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný předně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. K žalobě dále uvedl, že z předložené smlouvy a faktury není vůbec zřejmé, jaké činnosti při vedení mzdové agendy společnost BLAŽEK PRAHA a.s. vykonávala a proč požadované výdaje trojnásobně převyšují běžné náklady na vedení obdobné agendy u zdravých osob. Žalobkyně nedoložila kalkulaci, z níž by vyplynulo, že zvýšená sazba za administrativní činnost v případě osob se zdravotním postižením byla vynaložena důvodně. K tvrzení, že žalobkyně neměla možnost výši odměny ovlivnit, žalovaný uvádí, že mezi žalobkyní a dodavatelskou společností vznikl smluvní vztah, takže finanční ohodnocení bylo výsledkem jednání obou stran a žalobkyně jakožto odběratel měla právo žádat o vysvětlení oprávněnosti a potřeby navýšení ceny. Žalovaný nerozporuje, že mzdovou agendu je nutno provádět každý měsíc, ovšem nikoliv zvýšenou administrativní činnost u osob se zdravotním postižením. Žalovaný není vázán rozhodovací praxí správního orgánu I. stupně, proto je nerozhodné, zda byl žalobkyni přiznán příspěvek za 3. čtvrtletí 2018. Ohledně informací zveřejněných na internetových stránkách, podle nichž je dostačující doložit smlouvu o poskytování pracovní asistence, žalovaný podotýká, že žalobkyně uplatňuje zvýšené správní náklady, nikoliv náklady na pracovní asistenci.
16. K pracovní smlouvě Ing. V. žalovaný uvedl, že nepovažoval za rozhodující, zda se jednalo o tzv. pravý či nepravý souběh funkcí a zda byla smlouva platná nebo neplatná. Při svém rozhodování vycházel výhradně z § 78a odst. 12 písm. b) zákona o zaměstnanosti, přičemž v daném případě se nejednalo o pracovněprávní vztah, neboť zde chyběl znak nadřízenosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a podřízenosti. Ke stejnému závěru dospěl Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 669/17, jehož se žalobkyně dovolává. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 31 Cdo 4831/2017, dle něhož vztah mezi členem statutárního orgánu a obchodní korporací není vztahem pracovněprávním, neboť nenaplnuje znaky závislé práce. Žalovaný trvá na tom, že pro posouzení dané věci je relevantní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 Ads 246/2015-37, podle něhož je pro přiznání příspěvku rozhodující, zda jsou splněny materiální znaky pracovněprávního vztahu a zda ze strany žadatele nedochází ke zneužití práva. Touto otázkou se judikatura citovaná žalobkyní vůbec nezabývá.

17. K námitce týkající se neuznání příspěvku na mzdové náklady J. H., uvedl, že z popisu její práce vyplývá, že její činností je kontrola smluv zaměstnanců, kontrola a evidence vstupních prohlídek zaměstnanců OZP, vedení personální agentury těchto zaměstnanců atd. Uznatelnými mzdovými náklady provozního zaměstnance jsou však jen takové, které spočívají v pomoci zaměstnancům se zdravotním postižením s určitými úkony, které vzhledem ke svému postižení tito vykonávat nemohou tj. přímá fyzická pomoc, nikoliv vedení agentury související s jejich zaměstnáváním. K námitce žalobkyně, uvedl, že skutečnost, že v dřívějších žádostech úřad práce žalobci tuto část příspěvku poskytl, nijak nedopadá na rozhodovací praxi žalovaného, když tato skutečnost nebyla předmětem odvolacího řízení.
18. Žalovaný sice připustil, že v odůvodnění rozhodnutí úřadu práce jsou drobné nepřesnosti, je však přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, naplňuje požadavky na něj kladené správním řádem a je plně přezkoumatelné. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že nebyl objektivně zjištěn skutkový stav, když ani sama žalobkyně skutkový stav nijak nedoplňuje ani nenamítá, že by nebylo provedeno dostatečné dokazování v dané věci. V daném případě se jedná o rozpor mezi právním názorem žalobkyně a žalovaného, k čemuž žalovaný poskytl svůj právní názor. Zásady namítané žalobkyní byly v plném rozsahu dodrženy, když žalovaný postupoval v rámci pravomoci mu svěřené, ve svém své úvahy podrobně nastínil, projednávaný případ posoudil individuálně a v rámci konkrétních skutkových zjištění.
19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
21. Žaloba je důvodná.
22. Dle § 78a odst. 3 zákona č. o zaměstnanosti „(...) Zaměstnavatel může v žádosti o poskytnutí příspěvku uplatnit nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nejvýše však o částku představující rozdíl mezi částkou 12 000 Kč a příspěvkem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poskytnutým podle odstavce 2 měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b) (...)“.

23. Dle § 78a odst. 12 písm. a) zákona o zaměstnanosti „za další náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle odstavce 3, se považují zvýšené správní náklady ve výši 4 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za první až třetí čtvrtletí předcházejícího kalendářního roku“.
24. Dle § 78a odst. 12 písm. b) bod 1. zákona o zaměstnanosti „za další náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle odstavce 3, se považují náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů, kterými jsou mzdové náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů v základním pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli, a to v rozsahu odpovídajícím počtu hodin odpracovaných provozními zaměstnanci nebo pracovními asistenty při pomoci zaměstnancům, kteří jsou osobami se zdravotním postižením“.
25. Dle § 78a odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti „(...)krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o neposkytnutí zvýšení příspěvku podle odstavce 3 nebo jeho části v případě, že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením“.
26. V první žalobní námitce žalobkyně namítá, že požádala o příspěvek na zvýšené správní náklady, které spočívaly ve vedení mzdové agendy osob se zdravotním postižením a za účelem prokázání vzniku těchto nákladů žalobkyně předložila smlouvu o vedení mzdové agendy a fakturu č. 19/05/0032, kterou vystavila dodavatelská společnost BLAŽEK PRAHA a.s..
27. Soud předesílá, že obdobnou otázku řešil v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č.j. 14 Ad 8/2020-53, která se týkala žalobkyně pouze jiného časového období. Osmý senát souhlasí se závěrem čtrnáctého senátu, který dovodil, že příspěvek na zvýšené náklady může být přiznán pouze tehdy, pokud jsou náklady vynaloženy *důvodně*, jinak řečeno pokud jsou nezbytným výdajem při zaměstnávání osob se zdravotním postižením. V opačném případě by zaměstnavatelům vznikala neodůvodněná finanční výhoda, která by neodpovídala nárokům na zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Čtrnáctý senát rovněž připomenul, že příspěvek je poskytován ze státního rozpočtu na základě žádosti, proto břemeno důkazní spočívá na zaměstnavateli jakožto žadateli o příspěvek, který je tak povinen prokázat výši i nezbytnost výdajů.
28. Soud proto i v tomto případě souhlasí se žalovaným, že žalobkyně v řešeném případě důvodnost zvýšených správních nákladů neprokázala. Je sice pravdou, že dle předložených dokladů společnost BLAŽEK PRAHA a.s. za vedení mzdové agendy osob se zdravotním postižením účtovala o 300,- Kč více než u zaměstnanců bez zdravotních omezení (450,- Kč oproti 150,- Kč), a že je také možné předpokládat, že při vedení této agendy z právních předpisů vyplývá více úkonů než u osob bez zdravotního postižení. Na druhou stranu z žádného dokladu doloženého žalobkyní není zřejmé, jaké konkrétní činnosti navíc společnost Blažek při vedení mzdové agendy vykonávala a proč tyto náklady trojnásobně převyšují běžné náklady na vedení téže agendy u zdravých osob. Soud má rovněž za to, že žalobkyně se mýlí, pokud tvrdí, že povinnost sdělit přesný popis činností pro ni nevyplývá z žádného právního předpisu; opak je pravdou, neboť jak 14. senát uvedl pod bodem 24 tohoto rozsudku, při poskytování příspěvků dle § 78a zákona o zaměstnanosti je povinností zaměstnavatelů prokázat nejen samotné vynaložení nákladů při zaměstnávání osob se zdravotním postižením, ale rovněž jejich nezbytnost.

29. Žalobkyně však, ačkoliv byla v průběhu správního řízení na tento nedostatek upozorněna, nedoložila žádnou kalkulaci, ze které by vyplývala nutnost zvýšení sazby za administrativní činnost u osob se zdravotním postižením, a tuto skutečnost uspokojivým způsobem nevysvětlila v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě. V této souvislosti pouze v obecné rovině uvedla, že uvedený rozdíl vyplývá ze zvýšené náročnosti vedení mzdové a související agendy u zaměstnanců se zdravotním postižením, ovšem jak podotkl žalovaný ve vyjádření k žalobě, toto sdělení je pouze paušálním vysvětlením bez uvedení konkrétních požadavků na vedení příslušné agendy.
30. Soud má za to, že pokud uvedená dodavatelská společnost u každého zaměstnance se zdravotním postižením musí provádět každý jednotlivý měsíc zvýšenou administrativní činnost, musí být schopná tuto činnost specifikovat a tuto třinásobně zvýšenou cenu zdůvodnit. Ačkoliv daná administrativní činnost byla zajišťována smluvně, bylo na žalobkyni, aby zajistila splnění všech podmínek stanovených v zákoně o zaměstnanosti, pokud chtěla s úspěchem žádat o příspěvek na zvýšené správní náklady. Co se týče informace zveřejněné na internetových stránkách žalovaného, na kterou žalobkyně upozorňovala, soud uvádí, že se citovaná pasáž vztahuje k dokládání výdajů za pracovní asistenci tedy jiného nároku na příspěvek, nikoliv k prokázání zvýšených správních nákladů, které jsou předmětem souzené věci. Soud dále upozorňuje, že žalovaný prostřednictvím svých internetových stránek pouze poskytuje žadatelům poučení o tom, jaké doklady je třeba předložit spolu s žádostí o jednotlivé příspěvky na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Pokud však tyto doklady po obsahové stránce neprokazují veškeré hmotněprávní podmínky pro poskytnutí příspěvku (zde nezbytnost výdajů na zpracování mezd osob se zdravotním postižením), a žadatel dané nedoloží ani po výzvě ze strany úřadu, žádosti nemůže být vyhověno.
31. Soud se rovněž nedomnívá, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou předvídatelnosti práva a právní jistoty. Předně soud souhlasí se žalovaným, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jimiž bylo žalobkyni za nezměněných skutkových okolností v jiných časových obdobích vyhověno, byla vydána v prvním stupni a žalovaný jakožto odvolací orgán je oprávněn závěry správního orgánu korigovat. Dále je třeba zdůraznit, že účastník řízení se „*před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35). Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobkyně nesplnila podmínky stanovené zákonem o zaměstnanosti, a proto jí na poskytnutí příspěvku nevznikl nárok. Dřívější vyhovující rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána v rozporu se zákonem a nemohla tak u žalobkyně založit legitimní očekávání, že i jejím následujícím žádostem bude bez dalšího vyhověno.
32. Co se týče druhé žalobní námitky týkající se příspěvku na zvýšené náklady na mzdy provozních zaměstnanců, konkrétně mzdy zaměstnance a jednatele žalobkyně Ing. V., soud odkazuje na závěry recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č.j. 2 Ads 55/2020 – 31, jehož právní věta zní:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„Je možné, aby fyzická osoba, která je jednočlenným statutárním orgánem právnické osoby, byla zároveň zaměstnancem v pracovněprávním vztahu k této právnické osobě. Výkon závislé práce by byl ovšem vyloučen za situace, kdy by předmětem smlouvy byly kompetence naplňující obsah funkce statutárního orgánu společnosti, např. ředitele obecně prospěšné společnosti.“

33. Z pracovní smlouvy Ing. V. ze dne 1. 4. 2016 vyplývá, že náplní práce Ing. V. mělo být „Koordinátor služeb“ s tím, že podrobný popis práce je uveden v příloze č. 1 této smlouvy. Z této nevyplývá, že by předmětem smlouvy byly kompetence zcela se kryjící s funkcí statutárního orgánu společnosti. Ke stejnému závěru dospěl zdejší soud ostatně i ve shora zmiňovaném rozsudku 14 Ad 8/2020 a v rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č.j. č. j. 9 Ad 11/2020 – 77, rovněž se týkajícím jiného časového období.
34. Soud má tedy za to, že pokud žalovaný, potažmo úřad práce neposkytl žalobkyni příspěvek pouze z důvodu, že pracovněprávní vztah jednatele žalobkyně nemohl vzniknout, jelikož zde chybí znak nadřízenosti a podřízenosti, je jeho rozhodnutí nezákonné. Žalobní námitka je tak důvodná.
35. Soud shledal následně důvodnou i třetí žalobní námitku, týkající se nároku na příspěvek na mzdové náklady provozní zaměstnankyně J. H. Žalovaný odůvodnil nepřiznání příspěvku na její mzdové náklady tím, že její činnost nespadala mezi činnosti spočívající v přímé fyzické pomoci zaměstnancům – osobám se zdravotním postižením s určitými úkony, které tyto osoby nemohou vzhledem ke svému zdravotnímu postižení vykonávat.
36. Městský soud však ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 26. 10. 2021, č. j. 9 Ad 11/2020 – 77 dospěl k závěru, že z dikce § 78a odst. 12 písm. b) bodu 1. zákona o zaměstnanosti nevyplývá, že by se vždy muselo jednat pouze o přímou fyzickou pomoc zaměstnancům – osobám se zdravotním postižením. I osmý senát má za to, že druhů pomoci zaměstnancům – osobám se zdravotním postižením, kterou tyto osoby mohou vyžadovat, může být mnoho. Dle soudu sem proto mohou spadat i další formy pomoci, např. pomoc s organizováním práce takových zaměstnanců, zajišťování vhodných podmínek na pracovišti pro takové zaměstnance apod. Výklad žalovaného obsažený v žalobou napadeném rozhodnutí, jakož i ve vyjádření k žalobě tedy byl dále dle devátého senátu v rozporu s obsahem jeho webových stránek (<https://www.uradprace.cz/web/cz/chraneny-trh-prace> poskytuje dokument s názvem Informace pro žadatele, viz čl. VIII bodu 8.), kde se mluví o provozních zaměstnancích, „kteří vykonávají činnost související se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením (přidělování úkolů, vyplňování výkazů práce, kontrola práce, činnosti související se zajišťováním vhodných pracovních podmínek apod.)“, s tím, že obdobné je uvedené ve formuláři žádosti o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením (OZP) na chráněném trhu práce, dostupném na webových stránkách žalovaného www.mpsv.cz. viz bod 8 vysvětlivek, (podtržení doplnil soud)“. Osmý senát s těmito závěry zcela souzní a nemá důvod se od nich odchýlit.
37. Soud má tedy za to, že žalovaný tím, že nepřiznal žalobkyni příspěvek na mzdové náklady provozní zaměstnankyně J. H. pouze z důvodu, že její činnost nebyla přímou fyzickou pomocí osobám se zdravotním postižením s úkony, které samy nemohou vykonávat, aniž by současně posoudil, zda její činnost nebyla jinou formou pomoci zaměstnancům osobám se zdravotním postižením, vydal nezákonné rozhodnutí a i tato žalobní námitka je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Jelikož žalobkyně se svými námitkami uspěla, městský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3.100,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300,- Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. dubna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.